

Knjiga proroka Daniela - Broj tri

Dvostruka viđenja

Jeff Pippenger

2023-11-25

Trenutačno se u knjizi proroka Daniela bavimo „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. To je skriveno onima koji su odlučili zatvoriti svoje oči, ali je ondje za one koji žele vidjeti. Počet ćemo u osmom poglavlju Daniela, i trinaestom retku.

Tada sam čuo jednoga sveca kako govori, a drugi svetac reče onomu svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje o svagdanjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju gaženju? Daniel 8:13.

Redak započinje riječju „tada“ i pravi razliku između viđenja proročke povijesti koje je Daniel upravo vidio u prethodnih deset redaka. Prvi i drugi redak poglavlja određuju godinu u kojoj je Daniel primio viđenje te također da ga je primio kraj rijeke Ulaj. Od trećega do dvanaestoga retka on „vidi“ viđenje proročke povijesti. „Tada“ on „čuje“ nebeski dijalog koji se sastoji od pitanja i odgovora. U petnaestom retku počinje tražiti što predstavlja viđenje proročke povijesti koje je upravo bio „vidio“. Bitno je prepoznati razliku između viđenja koje je Daniel „vidio“ u recima od trećega do dvanaestoga i nebeskoga dijaloga koji je „čuo“—jer su to dva različita viđenja.

A blagoslovljene su vaše oči, jer vide; i vaše uši, jer čuju. Matej 13,16.

Pitanje u trinaestom retku glasi: „Dokle će trajati viđenje“, a riječ prevedena kao „viđenje“ drukčija je hebrejska riječ od one koja je u šesnaestom retku prevedena kao „viđenje“.

I začuh glas čovječji između obala Ulaja, koji povika i reče: Gabriele, učini da ovaj čovjek razumije viđenje. Daniel 8,16.

Prevođenjem dviju različitih hebrejskih riječi engleskom riječju „vision“, „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest postalo je „skriveno naočigled”. Proučavatelji Biblije koji su zadovoljni time da tek ovlaš prijeđu preko površine smatraju te dvije različite hebrejske riječi istom riječju, ali to čine na vlastitu pogibelj.

„Površno prelaženje preko teksta donijet će vrlo malo koristi. Za njegovo razumijevanje potrebno je promišljeno istraživanje i ozbiljno, zahtjevno proučavanje. U Riječi postoje istine koje su poput žila dragocjene rude, skrivenih ispod površine. Kopajući za njima, kao što čovjek kopa za zlatom i srebrom, otkrivaju se skrivena blaga. Budite sigurni da se dokaz istine nalazi u samome Svetome pismu. Jedan je redak ključ kojim se otključavaju drugi redci. Bogati i skriveni smisao razotkriva Sveti Duh Božji, čineći Riječ jasnom našem razumijevanju: ‘Objava tvojih riječi prosvjetljuje, bezazlene urazumljuje.’” Fundamentals of Christian Education, 390.

Obaviješteni smo da „svaka činjenica ima svoje značenje” u Božjoj Riječi, i ako odlučimo zanemariti činjenicu da u osmom poglavlju postoje dvije različite hebrejske riječi prevedene kao „viđenje”, sami smo odgovorni što na sebe navlačimo laodicejsku sljepoću. Stara izreka glasi:

„nema tako slijepih kao onih koji ne žele vidjeti.”

„Biblija sadrži sva načela koja ljudi trebaju razumjeti kako bi bili osposobljeni bilo za ovaj život bilo za život koji dolazi. A ta načela mogu razumjeti svi. Nitko tko ima duha da cijeni njezino učenje ne može pročitati ni jedan odlomak iz Biblije a da iz njega ne stekne neku korisnu misao. Ali najvrjednije pouke Biblije ne stječu se povremenim ili nepovezanim proučavanjem. Njezin veliki sustav istine nije izložen tako da bi ga mogao razabrati žuran ili nemaran čitatelj. Mnoga od njezinih blaga leže daleko ispod površine i mogu se zadobiti samo marljivim istraživanjem i ustrajnim naporom. Istine koje sačinjavaju tu veliku cjelinu moraju se istražiti i sabrati, ‘ovdje malo, ondje malo.’ Izaija 28,10.”

„Kad se tako istraže i dovedu zajedno, pokazat će se da su savršeno usklađeni jedni s drugima. Svako Evanđelje dopuna je ostalima, svako proročanstvo tumačenje je drugoga, svaka istina razrada je neke druge istine. Tipovi židovskog poretka postaju jasni po Evanđelju. Svako načelo u Božjoj riječi ima svoje mjesto, svaka činjenica svoje značenje. A cjelokupna građevina, u zamisli i izvedbi, svjedoči o svojem Autoru. Takvu građevinu nijedan um osim uma Beskonačnoga ne bi mogao zamisliti ni oblikovati.“ Education, 123.

Riječ „viđenje” pojavljuje se deset puta u osmom poglavlju Daniela, ali tih deset pojavljivanja sastoje se od dviju različitih hebrejskih riječi, a značenja tih riječi nisu ista. Kad bi značile isto, Daniel bi u svakome od tih deset pojavljivanja upotrijebio samo jednu od njih. Daniel je napisao dvije riječi, jer svaka od tih dviju riječi ima vlastito značenje, i jedna označuje viđenje koje je Daniel „vidio”, a druga viđenje koje je „čuo”. U trinaestom retku riječ prevedena kao „viđenje” jest *châzôn*, a znači „prizor” ili „viđenje”, „san” ili „proroštvo”. Ja je nazivam „viđenjem proročke povijesti” na temelju njezine definicije i načina na koji je Daniel upotrebljava.

U prvom retku osmog poglavlja Daniela, Daniel kaže: „ukaza mi se viđenje“, a u drugom retku dvaput izjavljuje da je „vidio u viđenju“. Zatim se u trinaestom retku postavlja pitanje: „Dokle će trajati viđenje?“ Sve te uporabe odgovaraju hebrejskoj riječi „*châzôn*“. Potom, u petnaestom retku, dolazimo možda do najvažnijeg mjesta na kojem Daniel rabi upravo tu istu riječ, jer kaže: „kad sam ja“...„vidio viđenje i tražio njegovo značenje“. Nakon što je Daniel vidio viđenje *châzôn*, želio je razumjeti što ono znači. To je činjenica koja ima veliko značenje za skrivanje „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest u tom poglavlju.

On također rabi riječ *châzôn* u sedamnaestom i dvadeset i šestom retku. Riječ „viđenje” pojavljuje se deset puta u osmom poglavlju Daniela, a riječ *châzôn* predstavlja sedam od tih pojava. Daniel četiri puta rabi drugu hebrejsku riječ koja se prevodi kao „viđenje”. Ta druga hebrejska riječ jest *mar’eh* i znači „pojava”.

Châzôn se pojavljuje sedam puta u osmom poglavlju Daniela, a *mar’eh* četiri puta, te zajedno predstavljaju deset pojavljivanja engleske riječi “vision” u osmom poglavlju Daniela. Sedam plus četiri jest jedanaest, jer je jednom prilikom, kada je Daniel upotrijebio riječ *mar’eh*, ona prevedena upravo onako kako je i definirana; jer u petnaestom retku, kada je Daniel “tražio značenje” viđenja *châzôn* o proročkoj povijesti, “stade pred” njim “kao pojava čovjeka.” Riječ “pojava” jest *mar’eh*. Stoga Daniel upotrebljava *mar’eh* četiri puta u Danielu 8, i jednom je prevedena u skladu s

njezinom osnovnom definicijom kao “pojava”, a preostala tri puta prevedena je kao “vision.”

Ne iznosim nikakvu kritiku na račun ljudi koji su preveli Bibliju kralja Jakova. Ipak, valja primijetiti da se u trinaestom retku nalazi jedina dodana riječ u Bibliji kralja Jakova („žrtva”), za koju nadahnuće izričito kaže da „ne pripada tekstu”. Nadahnuće nadalje kaže da je ta dodana riječ bila „dodana ljudskom mudrošću”. U istom tom poglavlju dvije različite hebrejske riječi obje su prevedene istom engleskom riječju. Razlog zbog kojega je nužno prepoznati razliku između tih dviju riječi od presudne je važnosti.

I dogodi se, kad ja, Daniel, vidjeh ovo viđenje i tražih njegovo značenje, gle, stade preda mnom kao lik čovjeka. I začuh glas čovječji između obala Ulaja, koji povika i reče: Gabriele, pouči ovoga čovjeka da razumije viđenje. Daniel 8:15, 16.

Dok je Daniel „tražio značenje“ „viđenja châzôn“ koje je upravo bio „vidio“, Krist obavještava Gabrijela da Danielu „dâ“ razumjeti „viđenje mar’eh“ koje je upravo bio „čuo“. Daniel je želio razumjeti viđenje proročke povijesti, ali Krist, koji je u trinaestom retku bio označen kao Palmoni (onaj izvjesni svetac koji govoraše), uputio je Gabrijela da Danielu dâ razumjeti „viđenje mar’eh“, a ne „viđenje châzôn“. U recima petnaest i šesnaest navedena je svrha Gabrijelova poslanja: da Danielu dâ razumjeti „viđenje mar’eh“, što je riječ prevedena kao „viđenje“, a znači „pojava“, a ne viđenje proročke povijesti koje je Daniel želio razumjeti. Bez prepoznavanja Gabrijelove zadaće, „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest skriveno je naočigled.

U dvadeset i šestom retku obje se hebrejske riječi koje se prevode kao „viđenje” nalaze u istome retku, te taj redak postaje jednim od primarnih ključeva za otvaranje istine Danielova svjedočanstva o „sedam vremena”.

A viđenje o večeri i jutru koje je objavljeno istinito je; zato zapečati viđenje, jer se odnosi na mnoge dane. Daniel 8:26.

U dvadeset i šestom retku „viđenje o večerima i jutrima” jest viđenje mar’eh, koje znači „pojava”, ali viđenje koje je trebalo biti „zapečaćeno” jest viđenje châzôn proročanske povijesti. Izraz „večeri i jutro” ono je što izdvaja i prepoznaje razliku između ta dva viđenja. To čini još jednim prikazom ljudskog čimbenika u nastanku Biblije. Ljudski se čimbenik sastojao ne samo od proroka koji su zapisali riječi Biblije, nego i od onih koji su Bibliju prevodili. Biblija, kao i Krist, predstavlja spoj božanskoga i ljudskoga. Ta se ljudskost spuštala kroz povijest, od Adama nakon što je sagriješio pa do onih koji su zapisivali i prevodili Bibliju. Krist i Biblija oboje su Riječ Božja, a Riječ Božja jest čista, jer je božanska sastavnica toga spoja uvijek nadvladavala svaka ograničenja koja su postojala u tijelu.

Pavao, sluga Isusa Krista, pozvan da bude apostol, odvojen za evanđelje Božje, koje je on unaprijed obećao po svojim prorocima u Svetim pismima, o Sinu svojemu, Isusu Kristu, Gospodinu našem, koji je po tijelu rođen od sjemena Davidova. Rimljanima 1,1–3.

Izraz „večer i jutro” više se puta nalazi u Božjoj Riječi i uvijek se prevodi kao „večer i jutro”, kao što je i u dvadeset i šestom retku, te kao što se tako često prevodi u izvještaju o stvaranju u Postanku, gdje se više puta kaže: „i bi večer, i bi jutro...” Doista, a svaka činjenica ima svoje

značenje (i ovu je činjenicu bitno razumjeti), jedino mjesto u Bibliji gdje se izraz „večer i jutro” ne prevodi kao „večer i jutro” (kao što je u dvadeset i šestom retku) jest u četrnaestom retku osmog poglavlja Daniela. Tamo, i samo tamo u Božjoj Riječi, izraz „večer i jutro” prevodi se jednostavno kao „dani”.

I reče mi: Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će Svetište biti očišćeno. Daniel 8,14.

Dvanaest stihova poslije, u istome poglavlju Daniela, hebrejski izraz „večer i jutro” preveden je onako kako se uvijek prevodi; no u stihu koji je središnji stup i temelj adventizma, taj je izraz jednostavno preveden kao „dani”. Kakav je utjecaj naveo prevoditelje Biblije kralja Jakova da načine tako očitu proturječnost? Oni su izraz u dvadeset i šestome stihu preveli u skladu sa svakim drugim pojavljivanjem toga izraza u ostatku Biblije. Ali dvanaest stihova prije dvadeset i šestoga stiha, u četrnaestome stihu, njihova je ljudskost stavila posebno razlikovanje na odgovor na pitanje iz trinaestoga stiha. A pitanje iz trinaestoga stiha uključivalo je jednu riječ (žrtva) koja nije smjela biti dodana Bibliji. Bog je htio da se četrnaesti stih istakne na vrlo dubok i osebujuć način. Time je također označio ono što je Gabrielu bilo naloženo da Daniel razumije.

U šesnaestom retku Isus je zapovjedio Gabrielu da Danielu omogući razumijevanje viđenja mar’eh, unatoč činjenici da je Daniel nastojao razumjeti viđenje châzôn o proročkoj povijesti. Dvadeset i šesti redak kaže da je „viđenje o večerima i jutrima koje je bilo kazano” bilo „istinито”. Viđenje châzôn bilo je proročki „prizor”, ali viđenje mar’eh bilo je „kazano”, jer je bilo izgovoreno. Bilo je izgovoreno u četrnaestom retku kada je Palmoni rekao: „do dvije tisuće i tri stotine večeri i jutara; tada će Svetište biti očišćeno.” Dvadeset i šesti redak rabi izraz „večeri i jutra” te ga prepoznaje kao viđenje koje je bilo „kazano” kako bi označio razliku između dvaju viđenja u osmom poglavlju Daniela. Viđenje proročke povijesti koje je Daniel bio „vidio” i koje je Daniel želio razumjeti bilo je različito od viđenja koje je bilo „kazano”, a koje je Daniel bio „čuo”. Još važnije, viđenje koje je Daniel „čuo” bilo je ono viđenje o kojemu je Gabriel trebao dati Danielu razumijevanje.

Čovještvo koje je sudjelovalo u sastavljanju Svete Biblije zabilježilo je riječ „viđenje” deset puta u osmom poglavlju Daniela te je time prikriло razliku između jednoga viđenja koje je bilo „viđeno” i drugoga viđenja koje je bilo „čuvено”. Time je zamaglilo naglasak koji pokazuje da je Kristova namjera bila da Daniel razumije viđenje koje je „čuo”, više nego viđenje koje je „vidio”. Sada možemo razmotriti što Gabriel čini kako bi ispunio zadatak koji mu je dodijeljen.

I pristupi onamo gdje sam stajao; i kad je pristupio, uplaših se i padoh ničice; ali mi on reče: Razumij, sine čovječji, jer se viđenje odnosi na vrijeme svršetka. A dok mi je govorio, bio sam pao u dubok san, licem prema zemlji; ali me on dotače i uspravi me. I reče: Evo, obznaniću ti što će biti na kraju gnjeva; jer će svršetak biti u određeno vrijeme. Daniel 8:17–19.

Gabriel sada započinje svoje djelo kako bi Danielu dao razumjeti viđenje o dvije tisuće i tri stotine večeri i jutara, koje je istinito. Najprije ga obavješćuje da će viđenje proročke povijesti, viđenje châzôn, biti u „vrijeme svršetka”. Zatim, dok je Daniel bio u proročkom snu, Gabriel dotakne Daniela i uspravi ga. Obavješćuje ga: „Dat ću ti znati.”

To je ono što je Palmoni (Krist) rekao Gabrielu da učini kada je rekao: „Gabrijele, učini da ovaj čovjek razumije viđenje mar’eh” o večerima i jutrima. Gabriel kaže da će dati Danielu da „spozna što će biti na svršetku gnjeva”. Eto ga! Tu su „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest! To je skriveno upravo onom proročkom tehnikom o kojoj je Gabriel uvijek iznova navodio proroke da svjedoče i da se njome služe u svojim spisima! Ta je tehnika „redak na redak, ovdje malo i ondje malo”.

U knjizi „Misli o Danielu i Otkrivenju“, Uriaha Smitha (s kojom bi svi adventisti, pa čak i njihovi susjedi, trebali biti upoznati), Smith komentira sedamnaesti do devetnaesti redak osmog poglavlja Daniela:

„Općom izjavom da će u određeno vrijeme doći svršetak i da će mu dati da spozna što će biti na samom kraju gnjeva, on pristupa tumačenju viđenja. Gnjev se mora razumjeti kao razdoblje vremena. Koje ga vremena? Bog je rekao svome narodu Izraelu da će izliti na njih svoj gnjev zbog njihove opaćine; i tako je dao upute u vezi s ‘bezbožnim opačenim knezom Izraelovim:’ ‘Skinu turban i uzmi krunu.... Prevrnut ću, prevrnut ću, prevrnut ću je; i nje više neće biti, dok ne dođe onaj komu ona po pravu pripada; i njemu ću je dati.’ Ezekiel 21:25–27, 31.

„Ovo je razdoblje Božjega gnjeva protiv njegova zavjetnog naroda; razdoblje tijekom kojega će Svetište i vojska biti pogaženi. Dijadem je bio uklonjen, a kruna skinuta, kada je Izrael bio podvrgnut kraljevstvu Babilona. Bio je ponovno oboren od Medijaca i Perzijanaca, ponovno od Grka, ponovno od Rimljana, u skladu s trima ponavljanjima te riječi kod proroka. Židovi su tada, odbacivši Krista, uskoro bili raspršeni po svojoj površini zemlje; a duhovni je Izrael zauzeo mjesto doslovnoga sjemena; ali oni su podložni zemaljskim vlastima i bit će to sve dok prijestolje Davidovo ponovno ne bude uspostavljeno,—dok ne dođe Onaj koji je njegov zakoniti baštinik, Mesija, Knez mira, i tada će mu ono biti dano. Tada će gnjev prestati. Što će se zbiti na samome kraju ovoga razdoblja, ađeo sada treba obznaniti Danielu.” Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 201, 202.

„Gnjev“ koji Smith prepoznaje započeo je kada su Asirci odveli Manašea u Babilon 677. pr. Kr. Nažalost, Smith uzima svrgavanje Sidkije 586. pr. Kr. i to određuje kao početnu točku razdoblja „gnjeva“ iz devetnaestog retka. Smith se jednostavno ne bavi time što znači činjenica da redak kaže „posljednji kraj gnjeva“. On ga tretira jednostavno kao „gnjev“, premda, ako postoji „posljednji kraj“ gnjeva, gramatika i logika zahtijevaju da postoji također, u najmanju ruku, i „prvi kraj“ gnjeva. Smith je znao da je sedamdeset godina sužanjstva započelo prvim Nabukodonozorovim napadom na Jojakima 606. pr. Kr., ali je odredio da početak razdoblja gnjeva bude treći Nabukodonozorov napad, koji je bio izvršen protiv Sidkije, posljednjega judejskog kralja.

„Premda o njegovu [Danielovu] ranom životu imamo detaljniji izvještaj nego što je zabilježeno o životu bilo kojega drugog proroka, ipak su njegovo rođenje i podrijetlo ostavljeni u potpunoj tami, osim što je bio kraljevskoga roda, vjerojatno iz doma Davidova, koji je u to vrijeme postao vrlo brojčan. Prvi se put pojavljuje kao jedan od plemenitih sužnjeva Jude, prve godine Nabukodonozora, kralja babilonskoga, na početku sedamdesetogodišnjega sužanjstva, 606. pr. Kr. Jeremija i Habakuk još su tada izriicali svoja proroštva. Ezekiel je započeo ubrzo

nakon toga, a nešto kasnije i Obadija; no obojica su završila svoje djelo godinama prije završetka duge i sjajne Danielove službe. Naslijedila su ga samo tri proroka: Hagaj i Zaharija, koji su kratko vrijeme vršili proročku službu istodobno, 520.–518. pr. Kr., te Malahija, posljednji starozavjetni prorok, koji je djelovao kratko vrijeme oko 397. pr. Kr.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 19.

Smith je ispravno prepoznao „gnjev” iz devetnaestoga retka kao vremensko razdoblje. Ispravno je odredio to razdoblje kao gaženje Svetišta i vojske, u skladu s Danielom 8,13, i ispravno je odredio završnu točku kao 22. listopada 1844.

Smith je bio djelomično u pravu, ali je promašio istinu čineći ono što je bilo obilježje njegovih proročkih primjena. Dopustio je da povijest usmjerava njegovo tumačenje proročke riječi, umjesto da dopusti da proročka riječ usmjerava njegovo razumijevanje povijesti. Ako dopustimo Bibliji da odredi proročku povijest, tada imamo ispravne podatke da pristupimo povijesti.

Biblija uči da je čovjek sluga onoga od koga je nadvladan.

Dok im obećavaju slobodu, sami su sluge pokvarenosti; jer od koga je tko nadvladan, tomu je i podložan u ropstvu. 2. Petrova 2,19.

Manaše je bio odveden u sužanjstvo u Babilon 677. pr. Kr. Ondje je Juda bio svladan i doveden u ropstvo. To je početna točka koja je prikazana i na karti iz 1843. i na karti iz 1850., koje sestra White potvrđuje kao točne. Smith početak gaženja iz osmog poglavlja Danielove knjige, trinaestog retka, smješta u vrijeme Sidkije, posljednjega Judina kralja. Sidkija je bio kraj postupnog suda, a ne njegov početak. Sestra White utvrđuje da je Manašeovo sužanjstvo u Babilonu bilo „kapara” onoga što je imalo doći. „Kapara” je predujam i označava početak kupnje nakon koje slijede i druge uplate.

„Proroci su vjerno nastavljali svoja upozorenja i svoje opomene; neustrašivo su govorili Manaše i njegovu narodu; ali poruke su bile prezrene; odmetnuta Juda nije htjela poslušati. Kao zalog onoga što će zadesiti narod nastave li ostati nepokajani, Gospodin je dopustio da njihova kralja zarobi četa asirskih vojnika, koji su ga ‘okovali u verige i odveli u Babilon’, svoju privremenu prijestolnicu. Ta je nevolja urazumila kralja; ‘on se molio Gospodinu, Bogu svojemu, i silno se ponizio pred Bogom otaca svojih, i pomolio Mu se: a On mu se dao umoliti, i uslišio njegovu molbu, i vratio ga opet u Jeruzalem u njegovo kraljevstvo. Tada je Manaše spoznao da je Gospodin Bog.’ 2. Ljetopisa 33:11–13. Ali to je pokajanje, koliko god bilo izvanredno, došlo prekasno da spasi kraljevstvo od kvarnoga utjecaja godina idolopokloničkih običaja. Mnogi su se spotaknuli i pali, da više nikada ne ustanu.” Proroci i kraljevi, 382.

Manaše je označio „predujam” koji je započeo „prokletstvo” „sedam vremena”, što je bilo posljednje „gnjevanje”, jer je „prvo gnjevanje” već bilo započelo kada je sjeverno kraljevstvo odvedeno u sužanjstvo 723. pr. Kr. Zatim je, pri svrgavanju Jojakima, kada je Daniel bio odveden u sužanjstvo, započelo sedamdeset godina sužanjstva koje je Jeremija naznačio, 606. pr. Kr. Dva kralja nakon Jojakima, Jeruzalem je bio razoren, a posljednji judejski kralj, Sidkija, gledao je kako mu sinove kolju pred njim; zatim su mu iskopali oči i odveli ga kao sužnja u Babilon.

Smith je sav progresivni sud pripisao Sedekiji i poslužio se sudom nad Sedekijom kao dokaznim tekstom za svoju pretpostavku. Sud nad Sedekijom, koji je bio „opaki i bezbožni knez“, doista je pokazao da se kruna Judina ima ukloniti dok Krist ne dođe uspostaviti kraljevstvo. Smith je rekao: „oni su podložni zemaljskim vlastima, i bit će sve dok se prijestolje Davidovo ponovno ne uspostavi,—dok ne dođe Onaj koji je njegov zakoniti baštinik, Mesija, Knez mirni, i tada će mu biti dano.“ Dana 22. listopada 1844., u ispunjenju sedmoga poglavlja Daniela, stihova trinaest i četrnaest, Krist, prikazan kao Sin Čovječji, došao je pred Oca da primi kraljevstvo.

Gledao sam u noćnim viđenjima, i gle, netko kao Sin čovječji dođe s oblacima nebeskim i pristupi k Pradavnome, te ga dovedoše preda nj. I bijaše mu dana vlast, i slava, i kraljevstvo, da mu služe svi pukovi, narodi i jezici: vlast je njegova vlast vječna, koja neće proći, i kraljevstvo njegovo ono koje neće biti razoreno. Daniel 7,13.14.

Sestra White potvrđuje da su se sedmo poglavlje Knjige proroka Daniela, te trinaesti i četrnaesti redak, ispunili 22. listopada 1844. godine.

„Dolazak Krista kao našega Velikoga svećenika u Svetinju nad svetinjama, radi očišćenja Svetišta, kako je prikazan u Danielu 8,14; dolazak Sina čovječjega k Pradavnomu, kako je iznesen u Danielu 7,13; i dolazak Gospodina u Njegov hram, prorečen po Malahiji, opisi su istoga događaja; a to je također predočeno dolaskom zaručnika na svadbu, što je Krist opisao u prisposobi o deset djevice, u Mateju 25.“ Velika borba, 426.

Smith se nije osvrnuo na ključni element „posljednjega kraja gnjeva“. Izbjegao je biblijsko načelo koje je utvrdilo da je Juda bio svladan u vrijeme Manaše te da je sužanjstvo koje je započelo dva kralja prije Sidkije također predstavljalo da je Juda već bio podložan Babilonu prije nego što je Sidkija doživio svoju sudbinu. Unatoč tim očitim izostavljanjima, ipak je ustvrdio: „ovdje je razdoblje Božjega gnjeva protiv njegova zavjetnog naroda; razdoblje tijekom kojega će Svetište i vojska biti gaženi nogama.“ Stoga on izravno povezuje „razdoblje Božjega gnjeva“ s osmim poglavljem Danielove knjige i s pitanjem iz trinaestoga retka: „Dokle?“ Odgovor u četrnaestome retku bio je: do 22. listopada 1844.

Rasijavanje u babilonsko ropstvo bilo je progresivna povijest koja je započela 677. pr. Kr. i trajala do 1844. To razdoblje iznosi dvije tisuće petsto dvadeset godina, što je, naravno, „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Svršetak toga vremenskog razdoblja 22. listopada 1844. pružio je Danielu drugoga svjedoka za „viđenje mar’eh“ o dvije tisuće i tristo večeri i jutara.

Gabrielu je bilo rečeno da Danielu objasni ono viđenje, a ono što je Gabriel učinio bilo je da pruži drugo svjedočanstvo o datumu završetka, 22. listopada 1844. Ne samo da je pružio drugo svjedočanstvo kako bi se utvrdio datum ispunjenja obaju vremenskih proročanstava, nego je, kako je Smith ispravno istaknuo, vremensko razdoblje povezano s drugim svjedočanstvom za 1844. bilo u trinaestom retku prepoznato kao razdoblje tijekom kojega su Svetište i vojska trebali biti gaženi pod nogama. Pitanje u trinaestom retku glasi: „Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju gaženju pod noge?“ To vremensko razdoblje bilo je „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest.

Ono što Smith nije vidio, ili je izbjegao prepoznati, bilo je da je „gnjev” iz devetnaestog retka bio „svršetak” toga gnjeva. Ako postoji „svršetak”, onda postoji i „početak”, a Daniel u jedanaestom poglavlju utvrđuje kada je „prvi gnjev” završio. On prepoznaje papinstvo koje je vladalo tijekom Mračnog doba te izjavljuje da će papinstvo napredovati dok se gnjev ne izvrši, odnosno ne završi.

I kralj će činiti po svojoj volji; i uzvisit će se, i uzveličat će se iznad svakoga boga, i govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se ne izvrši gnjev; jer će se učiniti ono što je određeno. Daniel 11,36.

Trideset i šesti redak naširoko se smatra retkom koji apostol Pavao parafrazira u svojoj drugoj poslanici Solunjanima.

Neka vas nitko ni na koji način ne zavede: jer taj dan neće doći ako prije ne nastupi otpad i ne otkrije se čovjek grijeha, sin propasti; koji se protivi i uzvisuje iznad svega što se zove Bog ili se štuje; tako da on kao Bog sjedi u hramu Božjem, pokazujući sebe da je Bog. 2 Solunjanima 2:3, 4.

Pavlov „čovjek grijeha“, koji je također „sin propasti“, koji se „protivi i uzdiže iznad svega što se zove Bog ili što se štuje“, također je i „kralj“ koji će „raditi po svojoj volji; i uzvisit će se i uznositi iznad svakoga boga“. Oba odlomka odnose se na rimskoga papu. Daniel piše da će papa napredovati, što znači prodirati naprijed, dok se „gnjev ne dovrši“. Gnjev je u trideset i šestom retku bio „određen“. Riječ „određen“ znači „raniti“.

Papinstvo je zadobilo svoju „smrtnu ranu” 1798. godine, i u tom je trenutku „prva srdžba” bila izvršena ili okončana. Riječ „izvršiti” znači završiti ili prestati. Svršetak „srdžbe” u osmom poglavlju, devetnaestom retku, označio je završetak razdoblja tijekom kojega su Svetište i vojska trebali biti pogaženi. To je završilo 1844. godine, ali „prva” srdžba završila je 1798. godine.

„Posljednja srdžba” završila je 1844. godine, dvije tisuće petsto dvadeset godina nakon što su Asirci 677. pr. Kr. odveli kralja Manašea u Babilon. „Prva” srdžba završila je 1798. godine, dvije tisuće petsto dvadeset godina nakon što su Asirci 723. pr. Kr. odveli sjeverno kraljevstvo Izrael u ropstvo.

Ima još toga za reći o skrivenih „sedam vremena” u knjizi Daniela, i o tome ćemo govoriti u našem sljedećem članku.

„I anđelu crkve u Laodiceji napiši: Ovo govori Amen, vjerni i istiniti Svjedok, Početak Božjega stvorenja; znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, jer si mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvat ću te iz svojih usta. Jer govoriš: Bogat sam, obogatio sam se i ništa mi ne treba; a ne znaš da si upravo ti nevoljan i jadan i siromašan i slijep i gol.“

„Gospodin nam ovdje pokazuje da poruka koju Njegovu narodu trebaju nositi službenici koje je On pozvao da opominju narod nije poruka mira i sigurnosti. Ona nije samo teorijska, nego praktična u svakom pogledu. Božji narod prikazan je u poruci Laodicejcima kao onaj koji se nalazi u stanju tjelesne sigurnosti. Oni su bezbrižni, vjerujući za sebe da se nalaze u uzvišenom stanju duhovnih dostignuća. ‘Jer govoriš: Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne trebam; a ne znaš da si nevoljan, i jadan, i siromašan, i slijep, i gol.’”

„Kakva veća obmana može snaći ljudske umove od uvjerenja da su u pravu, a posve su u krivu! Poruka Vjernoga Svjedoka nalazi Božji narod u žalosnoj obmani, a ipak pošten u toj obmani. Oni ne znaju da je njihovo stanje žalosno u Božjim očima. Dok oni kojima je poruka upućena laskaju sebi da se nalaze u uzvišenom duhovnom stanju, poruka Vjernoga Svjedoka razbija njihovu sigurnost zapanjujućom osudom njihova pravoga stanja duhovne sljepoće, siromaštva i bijede. To svjedočanstvo, tako prodorno i strogo, ne može biti pogrešno, jer govori Vjerni Svjedok, i njegovo svjedočanstvo mora biti točno.“ Svjedočanstva, svezak 3, 252.